

# LEYLEK ISIRIĞI

SALİHA FERŐADOĐLU İLHAN

HECE YAYINLARI

## İÇİNDEKİLER

### SEYR

- Ölüm Provaları / 9  
Rüya Yongası / 18  
Sokak Beni Deliliğe Çağırıyor / 28  
Zamanın Gölgesinde / 32  
Bir Demet Gül / 39  
Bulutlardan Kaçmak / 42  
Tersine Rüzgârlar / 44  
Kafa Süpürgesi / 49  
Leylek Isırığı / 53

### SÜLUK

- Hiçbir Yerin Yerlisi / 59  
Hamam Tası / 68  
Yedi Kollu Denizyıldızı / 80  
Yırtık Atlas / 88



**SEYR**



## ÖLÜM PROVALARI

“Rahat bırakın hastayı,” dedi hemşire.

Sorun değil, dedim. Kimse duymadı. Başıma üşüşen çocuklarıma baktım. İçimde binlerce çiçek açtı. Yüzlerini ezberlemek ister gibi seyrettikçe, unutulmuş bir bahçede tomurcuklanan bir güle dönüyor nasırlı yüreğim. Onlar, benim mutluluğumdan habersiz bağırıp feryat figan ağlarken gönlüm daralıyor. Kızım, büyük olanı, Halime ellerime sarılıp anlamsız kelimeleri art arda diziyordu. Ne dediğinin farkında değil zavallı yavrum.

Çaresiz bakışlar, ürkek tavırlar; ne yapacaklarını bilmedikleri öyle belli ki. Hemşire, üçüne birden kötü kötü baktı. Şaşkınlığı bir yelek gibi sırtlarına geçirmiş çocuklarıma başka bir şey demeden kontrolleri yaptı, önündeki dosyaya notlar aldı.

Tepemdeki kirli tavan manzarasını görmekten içim karardı. Biri arkama yastık koysa, yatağı kaldırsa biraz. Pencerenin kolunu çevirse; güneş girip uzansa, ferah ve serin rüzgârları yanında getirerek.

“Annem, konuş!” dedi küçük kızım. Nurhan, hiç dayanamaz beni böyle görmeye. Alnında birikmiş bulutlar sağanak yağmura gebedir her zaman. Keşke gelmeseydi. Yıkık bir mezarı incitmekten korkar gibi yatağın demirine tutunmuş, soluk yüzüme hasretle bakıyor. İnşallah ayılıp bayılmaz buralarda.

“Sizi işitmeyebilir,” dedi içeri giren genç hemşire. “Bilinci kapalı.”

Her şeyi duyuyorum. Asıl siz beni duymuyorsunuz. Yanıkısı bağrımında sıkışmış kalmış içli bir çığlık var, haberiniz yok. Oğlum Cemal, gelsene yanıma yavrum.

Onun terbiye edilmemiş bir korkuyla bir bana bir kızla-

ra baktığını görüyorum. Göz bebekleri küçülüp büyüyor, üst dudakları her an dalından kopmak üzere olan yorgun bir yaprak gibi titriyor. Ayakları geri geri gidiyor sanki. Uzaklaşıyor benden. Cemal, gel yavrum.

“Gözleri neden açık öyleyse?”

“Bitkisel hayattaki bazı hastalarda zaman zaman gözler açık olabiliyor. Tıbben sebebini bilmiyoruz.”

Hiçbiri tatmin olmadı hemşirenin söylediklerinden. Boş gözlerle bana baktılar. Ne geçiyor akıllarından Allah'ım? Ne hissediyorlar? Öyle zor ki onların yanında olup onlarla konuşmamak.

“Anneciğim sana hiç yakışmıyor böyle ölü gibi yatmak.”

Halime'nin sesi doktor çağırın sekreterin anonsunda boğuldu. Yine de duydum. Bir nevi öldüm mü ben şimdi? Yerimden kalkamıyorum, tek bir kelime edemiyorum, yemek yiyemiyorum. Ah bir doğrulabilsem.

“Fatma Kaya'nın odası burası mı?”

Hemşireler dâhil hepimiz sesin sahibine bakıyoruz. Elinde cam bir kavanoz. Kavanozun içi kırmızı beyaz güllerle dolu. Hayırdır inşallah demeye kalmadan Halime, hüznünü örtbas edip soluğu teslimatçının yanında alıyor.

“Evet. Annemdir kendisi. Kim gönderdi bunu?”

“Kartın üstünde not var efendim.”

Delikanlı imza aldıktan sonra gidiyor. Herkes merakla birbirine bakıyor. Kim gönderir bana çiçek? Şaşırıyorum.

“Çok geçmiş olsun Fatma Hanım. Bir an evvel görüşmek dileğiyle.” Rüzgâr konmuş sesiyle okuyor Halime.

Bütün yüzler bana dönüyor. Baştan aşağı kızıla boyanıyorum. Şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz düşünüyorum süratle. Kim bu? Düşündükçe aklıma biri geliyor ama...

“Kamera şakası mı bu? Bitkisel hayattaki kadına çiçek mi gönderilir?”

“İsim de yok.”

İki kızım da gözlerini duvara çevirip düşünüyor bir müddet. O mu gönderdi acaba?

“Annem ikinci bahar arayışında olabilir mi abla? Sonuçta

babam öleli yirmi yıl oluyor.”

Tövbe estağfurullah. Ne biçim konuşuyorsunuz Allah aşkına. Bu yaştan sonra olacak iş mi? Hem ben dünya kapısını çoktan kapattım; dilim zikirde, gönlüm Rabb'imde. Söylüyorum söylüyorum ama duyan kim.

“Saçmalama abla. Annem yapmaz öyle şeyler,” diyor Cemal.

Aferin aslan oğlum. Gel yanıma yavrum. Yabancı gibi uzaktan bakıp duruyorsun annene.

“Yalnız o çiçeği burada tutamayız hanımefendi. Hastalara zarar verdiği için hastane yönetimi yasakladı.”

Ben rahatsız olmam kızım. Niçin yasakladılar? Çiçekten zarar mı gelir? Benimki ömrünce bana böyle bir çiçek almadı. Şunun güzelliğine bak. Yaprakları gür, rengi koyu. Nasıl da canlı, hayat dolu. Üç değil beş değil. Bir demet gül. İçime neşe saçıyor. Güzel seçim vallahi.

“Ben eve giderken götürürüm hemşire hanım,” diyor Halime pencerenin önüne yerleştirirken. Bu kız da çocukluğundan beri bana ait olan her şeyi sahiplenir. Anne, bu parfümün güzel kokuyormuş, biraz da ben sıkayım. Anne o eşarbin yeni mi, biraz da ben takayım. Anne, bu tabaklar genişmiş, biraz da ben kullanayım. Kızıyorum, söyleniyorum ama kıyamıyorum da. Analık böyle bir şey. Ah bir de kıymeti bilinse.

“Gönderenin kim olduğunu henüz anlayamadık abla. Acaba çiçeği geri mi gönderseydik?”

“Aman boş ver. Şimdi hemşirelerin yanında konuşurma beni. Kimse kim. Ne önemi var? Bak, annem uzanmış yatıyor öylece konuşmadan bir haftadır. Ah annem...”

Halime, yeniden başlıyor ağlamaya. Sinir krizi geçirecek diye korkmaya başlıyorum. Ben Nurhan için endişeleniyordum hâl-buki. Halime'nin sinirleri ince, gevşek bir tele dönmüş. Koptu kopacak. Belki hamilelikten. Belki benim yüzümden. Ellerimi sıkıp bırakıyor benden bir cevap almak istercesine.

“Doktor ne zaman gelir?”

Hâlâ cevaplar peşinde Nurhan. Anlayamıyor bir türlü nasıl bitkisel hayata girdiğimi. Kaç kez anlattım, duymadılar. Artık

havanın kararmasına mı aldandım işleri yetiştirme telaşına mı kapıldım nedir, kendimi aceleyle taze sebze seçerken buldum. Pazar dönüşü koştur koştur eve dönerken hızla üzerime gelen arabayı görmedim. Araba son anda yavaşlamış ama yere düşüp kafamı vurmuşum. Bedenimde tek bir çizik yok şükür. Sadece beynin bazı fonksiyonları kaybolmuş.

“Doktorunuz, dörtte viziteye çıkacak.”

Çok merhametli bir doktorum var Nurhan. Bir görsen. Onun gibi inançlı, güzel ahlaklı biriyle evlenmeni çok isterim. Pencereden dışarıyı seyrediyor. Hayaller peşinde hep. Gitti gazeteci oldu. Başka meslek kalmamış gibi. Ülkenin gerçek ve doğru haberlere ihtiyacı var dedi durdu. İlle de habercilik diye tutturdu. Yetmedi televizyon haberciliğini seçti. Gecesi gündüzü kalmadı kızımın. Şu güzelim yüzüne bak. Yağmalanmış bir bostan gibi duruyor. Yemeklerini yemiyor musun kızım? İyice ihmal ettin kendini. Hasta olacaksın diye korkuyorum. Hiç bakmıyorsun kendine, hiç önemsemiyorsun. Ah bir evlensen, yuvanı kursan. O zaman kilo alır toparlarsın da. Yüzüne renk gelir, bakışlarına hayat. Hem sana benden tavsiye, kendi evlatlarını büyüt be yavrum. Yeğenlerinle ömür tüketme. Bilmez misin yeğene yatırım olmaz. Büyüyünce elden farkı mı kalır onların?

“Abla, ben bir hava alıp geleceğim.”

Nereye Cemal? Ah Cemal. Hastaneye geldiğim günden beri soğuk duruyorsun bana. Bu erkekler neden böyle? Bir korku yerleşiyor yüreklerine toprağa yakın birini görünce. Elleri ayakları boşalıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlar. Üstelik şu çiçek geldiğinden beri suratı beş karış. Konduramadı anasına. Niçin yavrum? Sizin üzülp darılmayacağınızı bilsem ikinciye evlenirdim. Kolay mı yirmi sene yalnız yaşamak? Yalnızlık dediğin her an büyüyüp genişleyen bir çukur. Ömür çizgisi inceldikçe daha derine çekip alıyor seni. Başkalarından ayırıyor, uzaklaştırıyor. Hem sen bilir misin koca yatağın ucunda soğuk yorganlara sarılıp uyumak nasıldır? Hiç ısıtamadığımı sandığım kemiklerim değil; ruhumdur. Beş dakikalık telefon görüşmelerinde hâl hatır sorunca yalnızlığım geçiyor mu zannettin? Bu aramalar,

kısa ziyaretler bir bebeğin ağzına sokuşturulan ucu şekerli suya batırılmış yalancı memeden farklı değil.

“Belki gizli gizli buluşuyordu sevdiğiyle annem. Bizden çekinmiş olabilir. Babamla görücü usulü evlenmemiş miydi?”

Hiç vazgeçmeyecek bu Nurhan. Ben kızımı bilmez miyim? Cevaplar bulasıya kadar senaryonun biri başlayıp biri bitecek.

“Saçmalama ya. Annemin ne işi olur sevgiliyle?”

Kimsenin beni gördüğü yok. Anne dedikleri kendi kafalarında tasarladıkları birine dönüşmüş çoktan; duygularımdan, hislerimden, ihtiyaçlarımdan bağımsız. Halime kızgın. İkinciye evlenseymişim dünyaları bana dar edermiş, anlıyorum. Odanın içindeki lavaboda elini yüzünü yıkıyor, ensesini ıslatıyor. Bozulan eşarbını açıp yeniden yapıyor. Sallana sallana gelip yatağımın ucuna yerleşiyor. Karnı iyice büyümüş. İkinciye doğurmasına az kaldı. Ben görür müyüm? Allah bilir. İplerin bir ucu makinede bir ucu Azrail’in elinde. Annesiz ne yapacaklar? Bedbaht, zavallı çocuklarım.

“Sizce annem bizi duyuyor mu?”

Cemal gelmiş, kapının eşiğinde dikiliyor. Uzaktan seyrediyor beni.

“Doktorun söylediğini ne çabuk unuttun?” diyor Halime.

“Duyuyor yani?”

“Bence duyuyor.”

Nurhan, her zaman herkesten farklı düşünür. Akıllı kızım. Ah bir iletişim kurabilsek seninle. Neler anlatacağım neler.

“Acaba Münkerle Nekir soru sormaya gelmiş midir?”

“Aptal mısınız? Annem öldü mü? Ölü kefenlenir, mezara konulur, sorgu melekleri o zaman gelir.” Küçümseyerek Cemal’i süzüyor şiş karnını tutarken Halime.

“Sahi ya. Karıştırdım ben. Kafa mı kaldı?”

Ürperdim. Ölmek ha. Ben mi öleceğim? Bu yatakta yatıyorum diye, ha? Öleceğimizi hangimiz aklından geçirir ki? Ölmek hep başkalarının işidir. Tuhaf bir sanrı bu. Bir yanılgı. Günün geceye varması, güzün kışa kavuşması gibi ölüm başıma gelecek. Yine de insan yakıştıramıyor kendine. Büyük küçük makinelere,

birbiriyle alakasızmış gibi görünen kablolarla bağlı olsam da hâla yaşıyorum.

Yaşamak akıyor damarlarımdan görmüyor musunuz? Avuçlarımdaki hayat çizgisine bakıp uzun bir yürüyüş düşlemiştim yeryüzünde. Desenize şuna düpedüz ölümsüzlüğü düşlemişsin diye. Ah bir kalkabilsem şu yataktan, saatlerce güneşleneceğim. Korkmadan yağmurun altında ıslanmanın hazzını çıkaracağım. Üstümden akan bulutların ninnisini bir bebek gibi dinleyeceğim. Dağları ziyarete gideceğim, dağlara varan yollarda durmadan, dinlenmeden, ağrılara aldırmadan yürüyeceğim. Denizlerin koununa gireceğim soğuk sıcak demeden. Ağaçlara sarılıp konuşacağım onlarla; göğsüm kabararak sizi anlatacağım. Bir kalkabilsem şu yataktan. Allah'ım beni çocuklarıma bağışla. N'olur duy sesimi.

“Eğer gerçekten bir ilişkisi varsa annemi affetmeyeceğim.”

Doğrusunu yanlışını bilmeden yargılıyor Cemal. Sesine bol gelen bu buyurgan ton ne kadar yabancı. Kelimeleri hoyrat ve kaba geliyor yaşlı, yorgun yüreğime. Ağırlılıyla eziliyorum, sıkılıyorum.

Kızlar sesini çıkarmıyor. Boş boş etrafa bakıyorlar. Açık kapıdan koridordaki hareketlilik sızıyordu içeri. Sedyeyle taşınan bir hasta geğti. Acaba ölmüş müdür? Ölüm sair yerlerden daha sık kol geziyor buralarda. Üstelik ölüm ağırlılığını koyunca masaya, hayatın söyleyecek hangi sözü kalır karşısında?

“Demin ne dedin sen?”

“Annemi affetmeyeceğim.”

İştahlı bir düşmanlığa yatay geğiş yapıyor Cemal. Beklemenin tedirginliği kıskırtmış olacak ki ondaki hayret, tereddüt, korku çoktan nefrete dönüşmüş. Ben ölürsem, daha az acı çekeceğini zannediyor bu sayede. Sahiden aptal bu çocuk. Kızmak, suçlamak çok kolaydır ama insanın ruhundaki sancıyı arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Sen farkında olmadan bahardan aldığı emirle eriyen kar suyu gibi dimağına sızarak hasta eder seni. Kaybının acısıyla suçlamaların ağırlılığı arasında gelgit yaşar, hayattan lezzet alamaz hâle gelirsin. Kendini koruduğunu

zannedersin; ölümden, kayıplardan, ihanetten. Umduğun olmaz. Büyür, çoğalır acıların, ağrıların. Kaçtığın duygular bıraktığın boşluklara dönüşür. Baş edemezsin. Bir anlasa, şimdiden göğsünün arasına taht kuran ölüm acısını hafifletmenin yolu bu dikenli patikalardan geçmiyor.

“Acaba annem seni affeder mi?”

Alaycı bakışlarıyla Halime, Cemal’i tartaklıyor. Ne demek şimdi bu?

“Hac parasını gizli gizli çekip hesabını boşalttığını bilse hiç düşünmeden seni evlatlıktan reddederdi.”

Ne? Ne yaptın oğlum sen? Üç kuruşum vardı. Ona mı göz diktin?

“Nerede harcadın paraları?” diyor Nurhan.

“Nerede olacak, kumarda. Bahis falan oynamış.”

Allah’ım, kalbime bir ağrı saplanıyor, önünü alamıyorum. Hem de haram yolda yemiş hepsini. Duymak istemiyorum daha fazla. Susun! Susun diyorum.

“Nasıl yaparsın Cemal? Düpedüz hırsızlık bu yaptığın.”

“Hem hırsız hem hasta. Kumar hastası.”

“Annem bilse kalpten giderdi.”

“Gerek kalmadı. Neyse ki ucuz yırttın Cemal Efendi. Annem yattığı yerden sana hesap soramaz.”

Dönüp bana bakıyorlar. Dilimde bir zehir. Her şeyi duyup tek kelime edememek ne zor Allah’ım. Bir tür işkence mi bu günahlarım için? Bile isteye işlediğim hatalarım için? Cemal’in yüzünden düşen bin parça. Gökyüzünde yolunu kaybeden bir yıldızdan farksız. Suskun. Ablalarına karşı çıkmak bir yana kendini savunmuyor bile. Ah be evladım, ne yaptın sen? Giden paranın ehemmiyeti yok ama bu marazdan nasıl kurtulacaksın?

“Neden Cemal?”

“Besbelli annemi öldürmek istiyor.”

“Tamam abla. Abarttın sen de.”

“Ben mi suçlu oldum şimdi?”

“Annemi üzüyorsunuz.”

“Daha neler var neler! Bekle de gör.”

“Hiçbirini bilmek istemiyorum. Nerede olduğumuza baksana. Söyle, annem iyileşecek mi?”

“Gelirken internetten okudum. Adamın biri on beş yıl boyunca bitkisel hayatta kalmış. Bir gün mucizevi bir şekilde uyanmış.”

“Mucizevi...” dedi Nurhan. Sesi toprağın altından geliyor sanki.

Uzanıp yatağa, yanıma kıvrılıyor Halime. Sağ koluyla vücudumu sarmalıyor. Alnımdan öpüyor beni. Minik bir kız çocuğunu öper gibi. Şefkatle. Gözümünden bir damla yaş kaydı, Halime'nin eline kondu.

“Anne, ağlıyor musun? Anne!”

Telaşla bağırıyor. Koridora çıkıp hemşirelere sesleniyor. Ortallığı ayağa kaldırıyor birkaç saniyede.

Çocukların diğer ikisi, yüzlerinde bir ışık, tırnaklarından, saçlarından fişkıran bir ümitle beni inceliyorlar. Uslanmaz bir umut, başlarında gölgesiyle bekliyor şimdi. Açık açık görüyorum.

“Anne, bizi duyuyor musun? Anne?”

Evet. Duyuyorum. Hem de her şeyi duyuyorum. Baş parmağımı kaldırıp indirdim. Sabahtır yanımda yaptığınız sohbetleri, kavgaları hepsini duydum, gördüm. Parmağımı bir kez daha kaldırdım. Kesin artık bu saçmalıkları. Gidin. Yalnız bırakın beni.

Ne beni duydular ne hareket eden parmağımı gördüler.

“Sadece bir refleks,” dedi suratsız hemşire makine göstergelerine göz attıktan sonra.

Hayır hayır hayır, yanılıyorsun.

İnanmayın ona.

Halime'nin suratı düştü. Gelip yeniden sardı beni. Daha sıkı. Şişkin karnını bile hissediyordum. Onun bana bu kadar düşkün olduğunu bilmezdim. Hepsini eşit sevdiğimi söylesem de Cemal'i kızlardan ayrı tutarım oysa. Öyle pişmanım ki onlar arasında ayrım yaptığımı. Herhâlde ayrımcılığım yüzümünden Cemal böyle oldu. Nasıl bir anneyim ben? Ahirette bunun hesabını nasıl vereceğim?

Ziyaret saatinin sona erdiğini haber veren hemşireyle ayak-

lanıyor çocuklar. Gidiyorlar. Yalnızım yine. Doğarken yalnızız, ölürken de... Halime, pencerenin önündeki gülleri aldı. Kesin Muzaffer Bey'in işi bu. Benden ümidi kesmemiş, bir de çiçek yolluyor. Peki karta neden ismini yazmadı? Belki unutmuştur. Utanmış da olabilir. Gençlikte evlilik bir gereklilikken, insanların seni mezara yakıştırdığı yaşlarda bir utanç meselesine dönüşüyor nedense.

Oysa vaden dolmadığı müddetçe güzel yaşamak elimizden gelen en iyi iş olmalı.

## RÜYA YONGASI

“Kaydım...” dedim endişeyle. “Oluşturuldu mu?”  
“Evet Özgür Bey.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Nihayet başarmıştım. Oysa buraya gelene kadar, ne badireler atlatmıştım. Daha bu sabah yabani ot gibi biten yersiz evhamlarım yüzünden tüm planlarım altüst olmak üzereydi. Evden çıkmak bile başlı başına bir meseleydi. Kapı açılmıyordu. Birkaç kez kola asılmıştım. İnsan, hâlâ makineyi alt etmeye çalışıyor. Ağlara takılan balıklarinkinden aşağı kalır yanı olmayan hadsiz çırpınışılarım son verip antre-ye monteli boy aynasının karşısına dikildim. Simli camın acil durum göstergeleri kırmızı yanıp sönüyordu. Ekranda görünen veriler tehlike çanları çalıyordu; kaygı düzeyi %91. Böylesine endişelenecek ne vardı? Parmak izlerinden arta kalan inatçı lekelerle kirlenmiş ayna, anne ısrarıyla nefes egzersizi yapmamı öneriyordu. Sunduğu uygulamalardan birine rastgele dokundum. Nefes al, nefes ver. Tam sekiz dakika. Yeni veriyi kontrol ettim. Kaygı düzeyim %49'a düşmüştü. Kıl payı yırtmıştım. Kapı, otomatik olarak açıldı. Sanki açılan kırk haraminin hazinelerinin saklandığı mağara kapısıydı. Sevinçle kendimi sokağa bıraktım.

Uçuruma kurulmuş bir salıncakta sallanıyor gibiydim. Göğsümün arasında bol coşku vardı, biraz da her an düşebilir olmanın dehşeti. Endişe ile korku el ele tutuşup dans ederek kalbimde tepindikçe adımlarım birbirine karışıyor; rüzgâra imrenerek hızlanıyor, kaplumbağaya özenerek yavaşlıyordum. Beni, eski-lerin deyimiyile mahallenin delisi kıvamına getiren başıbozuk duygu hâlimin devam etmesi hayra alamet değildi. Eğer böyle giderse bileğimdeki sensör, kaygı düzeyimi ajan titizliğiyle kay-